

10. søndag efter trinitatis, den 21. august 2022

Kl. 9.30 i Gloslunde kirke og kl. 11.00 i Kappel kirke begge med nadver

Salmer:

747 Lysets engel går med glans

31 til himlene rækker din miskundhed, Gud

8 Om alle mine lemmer

675 Gud, vi er i gode hænder

727 Gud, du fra dine de herlige højeloftssale

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk siger: Han er besat. Og Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker, og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syndere!« Dog, visdommen har fået ret ved sine gerninger. Da begyndte Jesus at revse de byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger var sket, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst omvendt sig i sæk og aske. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på dommens dag end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til himlen? I dødsriget skal du styrtes ned! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Sodomias land tåleligere på dommens dag end dig.«

[Matthæusevangeliet 11,16-24](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Religion er altid de store absolutter.

Det er tro eller vantro, frelse eller fortabelse, paradys eller helvede, ven eller fjende.

Der er sjælden plads til mellemveje eller lunkenhed, kompromisser eller nuancer.

Og sådan må det på en måde også være.

Vi kan ikke tro på noget, der måske kun er 70 eller 80 % rigtigt.

Modsat er det i store del af vores praktiske daglige liv. Der er det lidt af det ene og lidt af det andet, sjakreri frem og tilbage.

Når man snakker med en bankrådgiver eller forsikringsassurandør, bilsælger eller ejendomsmægler så er der altid mange muligheder, mange valg at træffe. Vil du have det på den ene eller anden måde? Der kan fires her og der og strikkes en pakke sammen. Alt efter økonomi og prioritering.

Men religion er ikke noget relativt, det er absolut.

Det skyldes også, at religion drejer sig om livets eksistentielle spørgsmål, liv eller død, godt eller ondt. Og der er der ikke altid kompromisser.

Så religion er de store ordkampe, de store stridigheder og dyster.

Og der ser vi tydeligt i dagens tekst, hvor Jesus mildt sagt ikke er i humør til en kaffeslabberas, men fordømmer i store vendinger, hele byer på én gang.

”Den får ikke for lidt”, fristes man til at sige.

Det er næsten som en vækkelsesprædikant.

Og det går især ud over hans ”egne” byer, dem fra Galilæa, som ikke har villet tage imod først Johannes Døberens og siden Jesu eget budskab.

x

Vores tidligere biskop Steen Skovsgaard fortalte flere gange om sine erfaringer som præst og provst i Gellerup ved Århus, hvor der bor mange muslimer.

Han var med til at lave en undersøgelse af kristnes og muslimers tro, og der var en markant forskel.

Når man spurgte folkekirkekristne ("danskere"), om de troede på Gud, på Jesus var hans søn, treenigheden og andre kristne dogmer, så tænkte de sig om og begyndte at graduere "hvor meget".

Danskere vil nødtigt være absolutte, heller ikke i troen, det lugter af fundamentalisme, så derfor svarer man relativt: tror lidt eller lidt meget på dette eller hint. Danskernes tro er elastisk.

Modsat når man spurgte danske muslimer. De graduerede aldrig deres tro. Man troede, og det var 100 %. Tanken om at fratrække noget eller forbeholde sig et dogme var utænkeligt. Også selvom mange af muslimerne slet ikke var det, vi i dag ville kalde fundamentalister, men kulturmuslimer.

Det er en vigtig iagttagelse.

Hvis jeg bliver spurgt om min tro, så svarer jeg, fordi jeg er præst, på samme måde som muslimer om deres tro. Det har jeg afgivet et løfte om.

Der skal ikke åbnes en sprække eller en kattelem for kritik eller tvivl. Men samtidig ved jeg da godt, at der kan stilles spørgsmål ved alting. Og tvivles om alt.

Det er kun Gud og Jesus, der må svinge sablen eller bruge store ord.

Vi mennesker, syndige væsner, bør være forsigtige, langmodige og famlende, og især når vi vil udtale os fundamentalt eller kategorisk om det religiøse.

Jeg synes egentlig ikke det er så svært.

Vi behøver ikke overgive os til kritikløs 100 %s tro eller vantro.

Som præst kan jeg godt forkynde kristendom, budskabet om Jesus Kristus, der kom til jord for at vise guds menneskelighed og dermed at Gud er med os alle dage, at vi er forbundne med Gud gennem Kristus, at vi hører og hænger sammen, både som mennesker, men også med det religiøse.

Vi behøver ikke overgive os til absolutter.

x

Og der bliver man også nogle gange glad for danskernes lidt mere reserverede og blufærdige holdning til tro. Og for den danske folkekirke, som er en langmodig og tålmodig institution uden tendens til voldsom dømmesyge eller fanatisme.

Agnete og jeg er lige kommet hjem fra en ferietur i Skotland, og som så ofte før i udlandet kan vi opleve, hvordan religionen har splittet befolkninger og knopskudt i mange retninger og dannet frikirker og konkurrerende menigheder. Og ofte ud fra religiøse uenigheder, som i dag er svære at forstå og se alvoren af.

I begyndelsen var Skotland katolsk ligesom hos os, og med reformationen blev de fleste tilhængere af The Kirk, som gennem deres reformator John Knox er inspireret ikke af Luther, men af Calvin. Men der forblev en del katolikker, især i Højlandet. Siden splitter The Kirk i 1800-tallet op i flere retninger. Ligesom der også hele tiden er sideløbende protestantiske menigheder som f.eks. baptister.

I mange små skotske byer er der 4-5 kirker med hvert deres retningspræg.

Det eneste fælles for dem alle er, at de taber medlemmer.

Det dominerende kirkesamfund, The Kirk, eller The Church of Scotland, deres pendant til folkekirken, har kun ca. 300.000 medlemmer ud af 5,5 mio. indbyggere.

Og så er det, man bliver så glad for vores danske folkekirke med 74,3 procent af befolkningen som medlemmer. En sammenhængende og fælles institution for alle borgere i landet.

De skotske og mange andre mindre kirkesamfund er sikkert mere renlivede og absolutte i deres forkyndelser, det ved jeg ikke, og folkekirken kan let beskyldes for at være lunken og medgørlig og alt for tolerant overfor bekendelsesmæssig tvivl.

Men folkekirken er en langt større succes end andre landes opsplittede kirkesamfund med medlemstal i frit fald.

x

Og min pointe i dag er også: det behøver ikke være så svært.

Vi skal lytte til evangeliet, og når vi hører Jesus tordne mod de byer, der ikke tog godt imod hans budskab, mod de mennesker som ikke straks lyttede og tog imod

hans ord, eller Johannes Døberens ord før ham, at de skal styrtes ned i dødsriget, så skal vi vide, at det er religiøs tale fra Guds søn, sådan skal mennesker ikke tale, vi er syndige væsner.

Vi skal lytte, andægtigt, med interesse, men når vi taler om det religiøse og forkynner og forklarer det for hinanden (som jeg gør det her i en prædiken), så skal vi gøre det som mennesker, som fejlbarlige, imperfekte, dødelige mennesker, der aldrig kan sige noget, uden også at sige noget forkert.

Derfor skal vi tale forsigtigt og famlende om det til hinanden.

Og vare os for absolutter.

Og vide, at der ikke er nogle rene og pure iblandt os, men vi alle er bundet af vores eget liv, af vores udsyn og perspektiv, af vore fordomme.

I dag siges det måske bedst i epistlen, som jeg læste fra altret:

”Se til, brødre, at der aldrig i nogen af jer skal være et ondt, vantro hjerte, så der sker frafald fra den levende Gud, men forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der hedder »i dag«, for at ingen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag; for vi har del i Kristus”

AMEN